

Sygn. akt II AKa 537/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 kwietnia 2024 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Anna Zdziarska (spr.)

Sędziowie: SA – Ewa Gregajtys

SA - Rafał Kaniok

Protokolant: - Tomasz Wilk

przy udziale Prokuratora – Jacka Pergałowskiego i oskarżycieli posiłkowych: S. B. (1), (...) spółki z o.o.

po rozpoznaniu w dniu 26 kwietnia 2024r.

sprawy A. K. (1), syna M. i D. z domu R., urodzonego dnia (...) w C.

oskarżonego o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 29 kwietnia 2022 r.

sygn. akt XII K 174/21

1. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego A. K. (1) w ten sposób, że:

podstawę prawną skazania uzupełnia o art. 18 § 3 k.k., zaś podstawę prawną wymiaru kary o art. 19 § 1 k.k.,

2. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałym zakresie,

3. zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, wydatkami obciążając Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 537/22	
Załącznik dołącza się w każdym	1		

<p>przypadku. Podać liczbę załączników:</p>		
<p>1. CZĘŚĆ WSTĘPNA</p>		
<p>1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 29 kwietnia 2022 r., w sprawie o sygn. akt XII K 174/21.</p>		
<p>1.2. Podmiot wnoszący apelację</p>		
<p># oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego</p>		
<p># oskarżyciel posiłkowy</p>		
<p># oskarżyciel prywatny</p>		
<p># obrońca</p>		
<p># oskarżony albo skazany w sprawie o</p>		

wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu		

	przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia – art. 7 k.p.k. poprzez dowolną a nie swobodną ocenę wyjaśnień oskarżonego i przyjęcie tylko tej części wyjaśnień jako wiarygodnych, która nie była sprzeczna z dokonany­m założeniem, iż oskarżony jest winny zarzuconego mu czynu	

**przy
jednoczesnym
braku
jakiegokolwiek
dowodu
przeciwego i
oparcie tej
oceny na
przypuszczeniach,
domysłach,
wnioskach
sprzecznych z
doświadczeniem
życiowym, co
w
konsekwencji
doprowadziło
do uznania
oskarżonego
winnym.**

**- Obraza art.
5 § 2 k.p.k.
poprzez jego
niezastosowanie
i
rozstrzygnięcie
na niekorzyść
oskarżonego
nie dających
się usunąć
wątpliwości
w sytuacji
gdy w
materiale
dowodowym
brak jest
jakiegokolwiek
dowodu
jednoznacznie
świadczącego
o winie
oskarżonego.**

#

art. 438 pkt 3
k.p.k. – błąd
w ustaleniach
faktycznych
przyjętych za

podstawę
orzeczenia,
jeżeli mógł on
mieć wpływ
na treść tego
orzeczenia, **a**
mianowicie
ustalenie, że
oskarżony
działał z góry
powziętym
zamiarem
oraz miał
świadomość
przestępczego
działania R.
C. (1), oparte
na
nieuprawnionych
domysłach,
wnioskach
sprzecznych z
doświadczeniem
życiowym,
błędach
logicznych
przy
jednoczesnym
braku
jakichkolwiek
dowodów na
poparcie tego
założenia, co
bezpośrednio
doprowadziło
do uznania
oskarżonego
winnym
popętnienia
przestępstwa
pomocnictwa
przy
przestępstwie
oszustwa.

#

art. 438 pkt 4
k.p.k. – rażąca
niewspółmierność
kary, środka

	karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
1.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
2.1. Ustalenie faktów					
2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.2. Ocena dowodów					
2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu			
2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)					
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu			
STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH					

ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
	Zarzut obrazy art. 7 k.p.k., 5 § 2 k.p.k., błędnych ustaleń faktycznych - niezasadny.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwiężle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
<p>Nie negując podnoszonego w apelacji faktu, że pomysłodawcą przestępczego proceduru był R. C. (1) i takie też ustalenia poczynił Sąd I instancji, nie można zgodzić się ze skarżącą, że A. K. (1) został wykorzystany i w rzeczywistości pełnił rolę „słupa”.</p> <p>Pomimo tego, iż R. C. (1) nigdy nie został przesłuchany, bo podobnie jak oskarżony A. K. (1) wyjechał za granicę po zamknięciu spółki (...), to</p>			

nie ulega wątpliwości, iż R. C. (1) dopuścił się oszustwa na szkodę szeregu inwestorów, nie zaś nie wywiązał się należycie z umów na skutek przyczyn od niego niezależnych.

O popełnieniu zaplanowanego przestępstwa świadczą poniżej wskazane okoliczności.

Według K. P. przebieg negocjacji był zbyt łatwy. Firma zgodziła się na niższą zaliczkę z tytułu umowy zawartej 3.10.2008r.

Zapłacili 60 tyś. zł., a w zamian zdjęto tylko humus – wartość prac 1000 zł. W planach miało zostać wykonane uzbrojenie, wykopy, izolacja pionowa i pozioma (k. 5107 – 5108). Te same fakty podał A. P. (k. 5088).

Jeden z pokrzywdzonych – C. S. zwrócił uwagę na to, że wyjściowo koszt

inwestycji był znacząco niższy niż u innych deweloperów, o 150 – 200 tyś. złotych (k. 5036 – 5037).

J. W. (dawniej K.) podała, że po naleganiach na R. C. w dniu 22.10. 2008r., najprawdopodobniej w listopadzie 2008r. wykonano fundamenty i to był koniec budowy (k.5000)

C. S. zeznał, że ich inwestycja była traktowana jako pokazowa, choć utknęła w stanie surowym otwartym.

Trzeba było dołożyć 50 tyś. zł., żeby doprowadzić do stanu surowego zamkniętego.

W przypadku P. W. prace zakończyły się wylaniem ław, po czym podwykonawca porzucił budowę z powodu braku zapłaty należności przez dewelopera.

Żadne prace nie zostały wykonane na

rzecz S. B. (1) (k. 1246 – 1247), Z. A. (k. 3289 – 3290), T. J., J. D. (1) (k. 5195 – 5196).

K. S. (1) wskazał, że nadzorował kilkanaście inwestycji i żadna nie, została ukończona. Największe zaawansowanie prac kończyło się na 50%. całej inwestycji (k. 5144).

I. A. (k. 219 – 220) zeznał, iż spółka miała podpisanych około 88 umów z klientami. Za jego kadencji nie udało się ukończyć żadnej inwestycji budowlanej. W dniu 17 grudnia 2008r. udał się do banku (...) S.A. celem sprawdzenia stanu środków na rachunku spółki. Było to spowodowane brakiem kontaktu z R. C. i A. K. oraz prośbą A. Ż., który reprezentował spółkę (...) i od której z tytułu kontraktu miała wpłynąć kwota

700 tyś. zł. W banku był z O. B. – dyr. ds. sprzedaży. Okazało się, że 706.200,00 zł wpłynęło, zaś A. K. pomiędzy 3 a 12 grudnia wypłacił w gotówce ok. 650 tyś. złotych. Świadek wypłacił pozostałe 34.600,00 zł. i oddał jednemu z inwestorów. Według niego przyczyną niewywiązywania się z umów był brak środków, a nie opieszałość inwestorów. Wszystkimi fakturami i płatnościami zajmował się A. K.. Świadek miał telefony od zniecierpliwionych inwestorów, podwykonawców oraz dostawców materiałów. Na bieżąco monitorował sytuację, informując o tym K., a on ciągle zapewniał, że ureguluje wszystkie należności.

O popełnieniu przestępstwa świadczy także zaprzestanie

płatności
podwykonawcom
i dostawcom
materiałów
budowlanych.

I. S. zeznała, że w lipcu – sierpniu podwykonawcy domagali się płatności za roboty od nich (k. 5035 – 5036).

G. R. (k. 5087 – 5088) podała, że firma we wrześniu 2008r. wykonała ławy bez żadnych zabezpieczeń, czy izolacji.

Materiały przywozła firma (...), ale je zabrała z powrotem, bo nie były zapłacone.

Oskarżony był telefonicznie informowany o opóźnieniach pomiędzy październikiem, a listopadem 2008r. Miał sprawdzić czy wszystko w porządku i się z nią skontaktować, ale później spółka nie odbierała od niej telefonu. Mimo wszystko kiedy zadzwonił jej ojciec

wskazując, że jest zainteresowany budową, byli gotowi podpisać umowę.

Przestali od niego odbierać telefony, kiedy przedstawił się, że jest jej ojcem.

K. B. (k. 3287) zeznał, iż wykonano stan surowy, otwarty budynek, bez zadaszania i ścian działowych. W dniu 12. 12. 2008r.

podwykonawca oświadczył, że nie otrzymuje żadnych płatności ze strony (...) i zaprzestaje prac.

B. S. zeznał, że firma, która była zlecona przez (...) wybudowała mu garaż. Też była pokrzywdzona, bo im nie płacono.(k. 5216v). Z kolei S. B. (2) miał świadomość tego, że jego pracodawcy nie zapłacono za beton (k. 5215 – 5216).

Na podstawie osobowego

materiału dowodowego oraz dokumentarnego, szczególnie na podstawie wyciągów z rachunków bankowych, trafnie Sąd I instancji ustalił modus operandi przestępczego działania R. C. (1), który w pierwszym etapie pieniądze inwestorów wykorzystywał zgodnie z przeznaczeniem na zakup materiałów budowlanych. Później, zdobywszy zaufanie pobierał materiały budowlane na faktury z odroczonym terminem płatności, podwykonawcom płacił z dołu. Czasami podwykonawcom płacono z opóźnieniem, a niekiedy w ogóle i szukano w ich miejsce innych. Jednocześnie od grudnia 2007r. R. C. zaczął wypłacać znaczące kwoty, a od września 2008 r. przy

pomocy
współdziałowca
i Prezesa
Zarządu A. K.
(1).

Nie można
przyznać racji
skarżącej, iż
oskarżony nie
miał
świadomości
przestępczego
działania,
pomimo iż w
dalszym ciągu
wiodącą rolę
pełnił R. C. (1).
Z całą pewnością
nie można go
nazwać, tak
jak obrońca
„słupem”.
Przeczy temu
jego
dotychczasowa
linia życiowa.
Miał stałe
miejsce
zamieszkania,
doświadczenie
zawodowe, choć
zdobyte w innym
kraju, nie
posiadał
uzależnień,
które
upośledzałyby
postrzeganie
rzeczywistości.

A. K. (1) jeździł
na spotkania z
klientami razem
z R. C. (1), czemu
sam zresztą nie
zaprzeczał.

Pod koniec
października

2008 r. razem z C. spotkał się z I. S.. W czasie gdy R. C. nakłaniał ich do wpłacenia drugiej transzy, aby prace ruszyły i żeby mógł sprowadzić dachówkę z Niemiec wtrącił, iż w USA takie sytuacje nie mają miejsca. Wpłacili, bo zaufali. Podała, że było też drugie spotkanie z C. i K.. Pokrzywdzona wówczas stawiała żądania, żeby coś się działo na budowie i obaj przekonywali, że to wina podwykonawców, którzy nie stawiali się na budowie i po tym spotkaniu kontakt się urwał (k. 5036).

C. S. natomiast zapamiętał sytuację w ten sposób, że przedstawiono A. K. (1) jako nowego prezesa, prowadzącego firmę budowlaną w USA, uważał, że stało się po to, żeby zwiększyć wiarygodność firmy. R. C.

opóźnienia tłumaczył opóźnieniami inwestorów i że angażuje własne pieniądze. A. K. mówił, że nie do pomyslenia żeby w USA inwestor nie płacił na czas zobowiązań.

O. B. informował zarówno R. C. (1), jak i A. K. (1) na 1, 5 – 2 miesiące przed zakończeniem działalności spółki, że są nie opłacone materiały w hurtowniach, że nierozliczeni są podwykonawcy, więc nie mogą prowadzić działalności. Jak jakąś hurtownię mieli zablokowaną z powodu braku płatności, to z polecenia A. K. (1) i R. C. (1) szukali innej hurtowni, która miała dawać materiały (k. 4998). W śledztwie zeznał, że zarówno R. C. i A. K. decydowali jak zarządzać kapitałem, zaciągali zobowiązania i regulowali

należności (k.
231 -232)

Oskarżony
wspólnie z R.
C. wprowadzał
w błąd
pracowników
firmy, że
powodem
problemów
finansowych są
zaległości
finansowe
wobec spółki
(...) – zeznania
K. S. (2) (k.1225
– 1226).

Za nietrafne
Sąd odwoławczy
uznał argumenty
obrońcy, iż
gdyby oskarżony
posiadał wiedzę
na temat
funkcjonowania
spółki (...), to nie
włączyłby się w
jej działalność w
momencie kiedy
zmierzała ona
ku katastrofie,
przyjmując na
siebie
odpowiedzialność
karną i
materialną.

Rzecz w tym,
iż oskarżony nie
chciał ponosić
odpowiedzialności,
wyjeżdżając za
granice.

A. K. (1) miał
dostęp do konta i
nim dysponował
i nie mógł
nie wiedzieć

ze spółka ma problemy finansowe.

Trafna jest konstatacja Sądu I instancji iż zadaniem oskarżonego, przedstawianego jako biznesmena ze Stanów Zjednoczonych Ameryki było uwiarygodnianie działalności (...). Jego pojawienie się w tak kluczowym momencie zapaści finansowej nie było zatem przypadkowe.

Prawidłowo także ustalił Sąd Okręgowy, że spółka zaprzestała działalności w połowie października 2008r. E. C. (k. 5193) zeznała, iż od października 2008r. nie było kontaktu z firmą, była zamknięta.

Pomimo to zawarto umowę ze spółką (...). Umowę o generalne wykonawstwo z dnia 27.11.2008r pomiędzy Przedsiębiorstwem (...) sp. z o.o.

w imieniu (...) zawarł A. K. (1) (k. 1152 – 1159).

W dniu 3 grudnia 2008r. spółka (...) wpłaciła zaliczkę w kwocie 706.200,00 zł. Tego samego dnia oskarżony wypłacił 20 tyś, następnego 600 tyś., a w dniu 11.12.2008. 20 tyś. zł. i kolejnego dnia 10 tys. zł.

I. A. był świadkiem rozmowy R. C. z A. K. w połowie grudnia 2008 r. Rozmawiali o tym że przeniosą go do innej firmy. W dniu 15 grudnia dowiedział się od kierowcy, że w dniu 14 grudnia 2008r. został poproszony przez A. K. o udostępnienie biura firmie przeprowadzkowej. Meble oraz sprzęt zostały przewiezione w nieznane mu miejsce. Pozostały tylko dokumenty.

Pomimo, że główną rolę w przestępstwie

pełnił R. C.,
to niewątpliwie
oskarżony K.
mu to ułatwiał.
Dokonywał na
rzecz R. C. i
swoją
nieuzasadnionych
z
ekonomicznego
punktu widzenia
wypłat w banku
i wiedząc o
niezapłaconych
rachunkach, a
ostatnio o
zaprzestaniu
działalności
spółki (...). Nie
czuł się
odpowiedzialny
za
niezrealizowane
inwestycje skoro
sprzedał udziały,
nie interesując
się tym kto
je kupił i czy
zrekompensowana
została szkoda.
Oskarżony co
prawda wyjechał
do kraju, w
którym mieściło
się jego centrum
życiowe, ale o
pokrzywdzonych
i wątku swej
działalności w
Polsce na wiele
lat zapomniał.
Został
przypadkowo
zatrzymany
jadąc na mecz.
Nie polegają
też na prawdzie
wyjaśnienia A.
K., że nie
wiedział o

problemach finansowych spółki, wszak był informowany zarówno przez pracowników, jak i niektórych inwestorów.

Nie podzielając argumentacji skarżącej, Sąd odwoławczy uznał apelację za niezasadną.

Sąd II instancji, w większościowym składzie nie stwierdził istnienia bezwzględnej przesłanki odwoławczej, w postaci nienależytej obsady sądu.

Sąd nie traci z pola widzenia szeregu orzeczeń zarówno krajowych, jak i trybunałów międzynarodowych, które reprezentują linię zezwalającą na badanie niezawisłości i bezstronności sędziów, powołanych na stanowiska sędziowskie. Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z 23.01.2020 r.,

stanowiącą
wykonanie
wyroku
Trybunału
Sprawiedliwości
Unii
Europejskiej z
dnia 19 listopada
2019 roku w
sprawach
C-585/18,
C-624/18 i
C-625/18:
„Nienależyta
obsada sądu
w rozumieniu
art. 439 § 1
pkt 2 k.p.k.
albo sprzeczność
składu sądu
z przepisami
prawa w
rozumieniu art.
379 pkt 4
k.p.c. zachodzi
także wtedy,
gdy w składzie
sądu bierze
udział osoba
powołana na
urząd sędziego
w sądzie
powszechnym
albo wojskowym
na wniosek
Krajowej Rady
Sądownictwa
ukształtowanej
w trybie
określonym
przepisami
ustawy z dnia 8
grudnia 2017 r. o
zmianie ustawy
o Krajowej
Radzie
Sądownictwa
oraz niektórych
innych ustaw
(Dz.U. z 2018

r., poz. 3),
jeżeli wadliwość
procesu
powoływania
prowadzi, w
konkretnych
okolicznościach,
do naruszenia
standardu
niezawisłości i
bezstronności w
rozumieniu art.
45 ust. 1
Konstytucji
Rzeczypospolitej
Polskiej, art.
47 Karty Praw
Podstawowych
Unii
Europejskiej
oraz art. 6 ust.
1 Konwencji o
ochronie praw
człowieka i
podstawowych
wolności.”

W ocenie Sądu,
do uznania, iż
zachodzi
bezwzględna
przyczyna
odwoławcza
niezbędne jest
spełnienie
jednoczesne
dwóch
przesłanek:
powołania w
wadliwej
procedurze i
zaistnienie
okoliczności
tego rodzaju w
danej sprawie,
które wskazują
na niemożność
dochowania
standardu
bezstronności i

niezawisłości.
Faktem powszechnie znanym i przez to bezdyskusyjnym jest, że sędzia referent – Stanisław Zdun jest członkiem Krajowej Rady Sądownictwa, ukształtowanej po 2017r., organu upolitycznionego i biorącego udział w procesie destrukcji Wymiaru Sprawiedliwości. Awansował do Sądu Okręgowego również z rekomendacji tejże KRS. W przedmiotowej sprawie nie ujawniono jednak okoliczności wskazujących na naruszenie standardu niezawisłości i bezstronności.

Ponadto, co istotne, Sąd odwoławczy jest zdania iż powinna zostać wdrożona procedura naprawcza na ścieżce legislacyjnej, do czego Rzeczpospolita

Polska została zobowiązana.

Pokrzywdzeni w tej sprawie na wyrok i możliwość nałożenia na sprawcę obowiązku naprawieni szkody czekali około 16 lat. Oskarżyciele posiłkowi nie są osobami młodymi i nawet w przypadku gdyby Sąd Najwyższy rozpoznając ewentualną kasację, nie podzielił zapatrywań Sądu odwoławczego będą mieli szansę na uzyskanie tytułów egzekucyjnych

Wniosek

Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzuconego mu czynu niezasadny.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

<p>Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>	
<p>Sąd II instancji nie zgodził się z podnoszonymi przez obrońcę oskarżonego zarzutem, iż w rozpoznawanej sprawie doszło do naruszenia reguł zawartych w przepisie art. 7 k.p.k. Zarzut dowolnej oceny dowodów jest słuszny tylko wtedy, gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania, przy czym dla swej skuteczności wymaga on od apelującego wykazania, jakich konkretnych uchybień w świetle wskazań wiedzy,</p>	

doświadczenia
życiowego i
logicznego
rozumowania
dopuścił się sąd
w dokonanej
ocenie materiału
dowodowego.
Jak już
wielokrotnie
podkreślano w
orzecznictwie
przekonanie
sądu o
wiarygodności
jednych
dowodów i
niewiarygodności
innych pozostaje
pod ochroną
reguły z art.
7 k.p.k., jeżeli
jest poprzedzone
ujawnieniem w
toku rozprawy
głównej
całości
okoliczności
sprawy, stanowi
wyraz
rozważenia
wszystkich
okoliczności
przemawiających
zarówno na
korzyść, jak i
na niekorzyść
oskarżonego
oraz jest zgodne
ze wskazaniami
wiedzy i
doświadczenia
życiowego, a
nadto zostało
wyczerpująco i
logicznie
uargumentowane
w uzasadnieniu
wyroku (vide:
postanowienie

SN z dnia 18 grudnia 2012 r., sygn. III KK 298/12, opubl. LEX nr 1232292, wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 12 lipca 2017 r., sygn. akt II AKa 207/17).

Z kolei zarzut błędu w ustaleniach faktycznych może zostać podniesiony skutecznie tylko wtedy, gdy w zaskarżonym wyroku poczyniono ustalenie faktycznie niemające jakiegokolwiek oparcia w przeprowadzonych dowodach albo gdyby takiego ustalenia nie poczyniono pomimo, że z przeprowadzonych dowodów określony fakt jednoznacznie wynika.

Dla zasadności zarzutu obrazy art. 5 § 2 k.p.k. nie wystarczy zaprezentowanie przez skarżącego własnych wątpliwości co do stanu dowodów, ale

wykazanie, że
orzekający w
sprawie Sąd
rzeczywiście
miał wątpliwości
o takim
charakterze i
nie rozstrzygnął
ich na korzyść
oskarżonego
(postanowienie
Sądu
Najwyższego z
dnia 21 lutego
2024 r., sygn. akt
V KK 543/23.

Skarżąca w
apelacji nie
wykazała obrazy
art. 7 k.p.k.,
prowadzącej do
błędnych ustaleń
faktycznych.

Wręcz
przeciwnie,
zaakceptowanie
zaproponowanej
metody oceny
dowodów, w
oparciu
wyłącznie o
wyjaśnienia
oskarżonego, z
pominięciem
dowodów go
obciążających
czyniłoby
ustalenia
faktyczne
błędnymi, bo
nie opartymi
o całokształt
okoliczności
ujawnionych w
toku rozprawy
głównej.

Ponadto nie
miała

zastosowania
zasada in dubio
pro reo, bowiem
wątpliwości co
do świadomości
oskarżonego, iż
bierze udział
w popełnieniu
przestępstwa
przejawiała
wyłącznie
skarżąca.

4.
**OKOLICZNOŚCI
PODLEGAJĄCE
UWZGLĘDNIENIU
Z URZĘDU**

1.

Zwięźle o
powodach
uwzględnienia
okoliczności

5.
**ZSTRZYGNIECIE
SĄDU
ODWOŁAWCZEGO**

**5.1.
Utrzymanie w
mocy wyroku
sądu
pierwszej
instancji**

1.

Przedmiot
utrzymania w
mocy

**Przedmiot
utrzymania w
mocy stanowi**

<p>Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 29 kwietnia 2022r., sygn. akt XII K 174/21 w zakresie winy i kary.</p>		
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>		
<p>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>Wyrokiem z dnia 26 kwietnia 2024 r. w sprawie II AKa 537/22 Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok wobec oskarżonego A. K. (1) w ten sposób, że:</p> <p>- podstawę prawną skazania uzupełnił o art. 18 § 3 k.k., zaś podstawę prawną wymiaru kary o art. 19 § 1 k.k.,</p>		

<p>- utrzymał w mocy zaskarżony wyrok w pozostałym zakresie.</p>			
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>			
<p>Powodem zmiany zaskarżonego wyroku było to, że Sąd I instancji dokonał ustaleń, iż A. K. (1) dopuścił się przestępstwa w formie zjawiskowej – pomocnictwa, natomiast przyjęta podstawa prawna skazania wskazywała na sprawstwo.</p>			
<p>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
<p>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>			
<p>1.1.</p>		<p># art. 439 k.p.k.</p>	

Zwiąże powodach uchylenia	o		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże powodach uchylenia	o		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	o		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiąże powodach uchylenia	o		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			

5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	Na podst. art. 624 § 1 k.p.k. orzeczono o kosztach procesu.	
7. PODPIS		
Rafał Kaniok Anna Zdziarska Ewa Gregajtys		

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 29 kwietnia 2022 r., w sprawie XII K 174/21	

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

Uzasadnienie zdania odrębnego do wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 26 kwietnia 2024r. w sprawie II AKa 537/22.

Kierując się prawem stron do rozpoznania sprawy przez niezawisły i bezstronny sąd ustanowiony ustawą, o jakim stanowi Konstytucja RP, a także liczne akty prawa międzynarodowego, w tym Europejska Konwencja o Ochronie Praw Człowieka uważam, że zaskarżony wyrok podlegał uchyleniu na podstawie art. 439 § 1 pkt 2 kpk, a zatem niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów oraz wpływu uchybienia na jego treść, bowiem został wydany przez sąd nienależycie obsadzony. Nienależyta obsada sądu w rozumieniu powołanego przepisu zachodzi wówczas, gdy w składzie sądu bierze udział osoba powołana na urząd sędziego w sądzie powszechnym na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z 8 grudnia 2017r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2018.3). W takiej właśnie procedurze na urząd sędziego w Sądzie Okręgowym w Warszawie został powołany Pan Sędzia Stanisław Zdun tworzący skład sądu, którego orzeczenie było przedmiotem kontroli odwoławczej.

Prawo do sądu oraz efektywnej ochrony sądowej stanowi wartość prawnie chronioną w polskim porządku prawnym (art. 45 ust. 1 Konstytucji RP), a także w prawie międzynarodowym (art. 6 i 13 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności). Aby realizować skuteczną ochronę prawną wyznaczoną standardem niezależności i bezstronności, organ inicjujący proces powoływania sędziów, a przez to kształtujący standard sądu z ich udziałem, musi być w wystarczającym stopniu niezależny od władzy wykonawczej i ustawodawczej, bowiem sposób powoływania sądu, w tym mianowania sędziów, stanowi istotny element systemu gwarancji i niezależności. Dla ich realizacji powołano Krajową Radę Sądownictwa, której cel działania i skład określono w art. 186 i 187 Konstytucji RP.

Wprowadzając ustawą z 8 grudnia 2017r. sprzeczny ze standardami konstytucyjnymi i konwencyjnymi tryb kreowania składu personalnego nowej KRS, władze wykonawcza i ustawodawcza intencjonalnie przejęły kontrolę nad tym organem, naruszając zasadę trójpodziału władzy. W tym zakresie przywołać należy wypowiedź Ministra Sprawiedliwości-Prokuratora Generalnego Zbigniewa Ziobry, będącego wówczas liderem ugrupowania politycznego tworzącego skład rządu, który w dniu 15 stycznia 2020r. w Senacie RP wprost oświadczył, że do Rady wybrano osoby lojalne wobec władzy politycznej („ Myśmy zgłosili takich sędziów, którzy naszym zdaniem byli gotowi współdziałać w ramach reformy sądownictwa” stenogram z posiedzenia Senatu z 15.01.2020r.). Sposób działania zreformowanej Rady wskazuje, że to współdziałanie w praktyce oznacza podporządkowanie władzy, a w efekcie działanie wbrew konstytucyjnej funkcji stania na straży niezależności sądów i niezawisłości sędziów. Wniosek ten potwierdza orzecznictwo sądów krajowych - Sądu Najwyższego, Naczelnego Sądu Administracyjnego i sądów powszechnych, ale także Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej i Europejskiego Trybunału Praw Człowieka (m. in. uchwały składu połączonych Izb Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 23 stycznia 2020r. BSA I-4110-1/20 oraz składu siedmiu sędziów Izby Karnej z 2 czerwca 2022r. I KZP 2/22, także wyrok z 5 grudnia 2019r. w sprawie III PO 7/18; postanowienia z 15 stycznia 2020r. w sprawach III PO 8/18 i III PO 9/18, z 16 września 2021r. I KZ 29/21, z 29 września 2021r. V KZ 47/21, z 28 października 2021r. II KK 237/21; Naczelny Sąd Administracyjny, m. in. wyroki z 6 maja 2021r. II GOK 2/18, II GOK 3/18, II GOK 5/18, II GOK 6/18, II GOK 7/18 oraz z 13 maja 2021r. II GOK 4/18; Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej: m. in. wyrok z 19 listopada 2019r. w połączonych sprawach C 585/18, C 626/18 i C 625/18; wyrok z 2 marca 2021r. w sprawie C 824/18; wyrok z 15 lipca 2021r. w sprawie C 791/19; wyrok z 6 października 2021r. w sprawie C 487/19, wyrok Wielkiej Izby z 5 czerwca 2023r. w sprawie C-204 Komisja Europejska p-ko Polsce; Europejski Trybunał Praw Człowieka: m. in. wyrok Wielkiej Izby z 1 grudnia 2020r. wniosek 26374/18 G. Á. p-ko Islandii; wyrok z 22 lipca 2021r. w sprawie 43447/19 R. p-ko Polsce; wyrok z 8 listopada 2021r. w sprawie 49868/19 i 57511/19 D.-F. i O. p-ko Polsce; wyrok Wielkiej Izby z 15 marca 2022r., 43572/18 G. p-ko Polsce, a przede wszystkim w wyroku z 3 lutego 2022r. skarga 1469/20 sprawa A. P. p-ko Polsce).

Omówiony sposób powołania nowej Rady, poprzedzony przerwaniem kadencji członków konstytucyjnej, legalnie działającej Krajowej Rady Sądownictwa, powoduje, że prowadzone przez Radę postępowania konkursowe na stanowiska sędziowskie obarczone są na tyle wysokim ryzykiem ich rozstrzygnięcia w oparciu o inne kryteria, niż obiektywizm i rzetelność, że godzą w dobro wymiaru sprawiedliwości. Z tego też powodu, większość doświadczonych sędziów nie poddała się procedurze nominacyjnej przed tak wyłonionym gremium i nie uczestniczyła w konkursach na stanowiska sędziowskie w sądach wyższych instancji.

Wobec niekonstytucyjnego powołania nowej Rady, a ta okoliczność już w toku prac nad ustawą nowelizującą była podnoszona przez środowiska i autorytety prawnicze, od 2018r. samorządy sędziowskie powstrzymywały się od opiniowania kandydatów na stanowiska sędziowskie. W przypadku apelacji warszawskiej, już uchwałą z 12 grudnia 2018r. Zgromadzenie Przedstawicieli Sędziów odroczyło opiniowanie kandydatów, podnosząc, że udział samorządu sędziowskiego w takiej procedurze stanowiłby legitymizowanie działań wprost szkodzących wymiarowi sprawiedliwości. Podkreślono, że działania nowej Rady świadczą o tym, że wbrew art. 186 Konstytucji RP, nie stoi na straży niezależności sądów i niezawisłości sędziów. Stanowisko to Zgromadzenie Przedstawicieli Sędziów Apelacji Warszawskiej podtrzymało w uchwałach z 14 maja i 26 czerwca 2019r. To jednak w konkursie przed taką Radą rekomendację, a następnie nominację na obecnie zajmowane stanowisko sędziowskie – sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w Warszawie – otrzymał Pan sędzia Stanisław Zdun.

Pani sędzia zgłosił się na jedno z 67 stanowisk sędziego sądu okręgowego w Warszawie ogłoszone przez Ministra Sprawiedliwości w Monitorze Polskim z 12 marca 2018r. (MP.2018, poz. 291). Taka kumulacja stanowisk, nie spotykana w ramach jednego obwieszczenia, wynikała ze wstrzymywania ogłaszania wolnych stanowisk sędziowskich wyłącznie po to, by kandydaci zostali poddani ocenie nowej KRS, zależnej od Ministra Sprawiedliwości. Rada pozytywnie zaopiniowała kandydaturę Pana sędziego i uchwałą nr 870/2019 z 1 października 2019r. przedstawiła wniosek o jego powołanie na stanowisko sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w Warszawie. Sędzia nie był opiniowany przez organy samorządu sędziowskiego. Rada zignorowała brak opinii zgromadzenia, podnosząc, że zgodnie z art. 35 ust. 3 ustawy o KRS, brak oceny kandydatów przez właściwe zgromadzenie ogólne sędziów nie stanowi

przeszkody do przeprowadzenia konkursu. Nominację na obecnie zajmowane stanowisko sędziowskie sędzia otrzymał 23 lutego 2021r.

Postanowienie Prezydenta RP o powołaniu na urząd sędziego nie konwaliduje wadliwej procedury przed niekonstytucyjną KRS, bowiem nie tworzy trwałego i niepodważalnego domniemania spełnienia standardu niezawisłości i bezstronności. Włączenie KRS w proces powoływania sędziów miało na celu wyeliminowanie swobody czynnika politycznego w podejmowaniu decyzji nominacyjnej, a aktualny model, w którym to właśnie czynnik polityczny uzyskał decydujący wpływ na skład, a tym samym funkcjonowanie Rady, koliduje z tą ideą (tak w Komentarzu do art. 179 Konstytucji RP pod red. Prof. Piotra Tulei, LEX 2021).

Niezależnie od omówionej wady prawnej powołania Pana sędziego Stanisława Zduna na obecnie zajmowane stanowisko sędziowskie, w jego przypadku zachodzi szereg dodatkowych okoliczności towarzyszących awansowi a wskazujących na powiązania sędziego z władzą polityczną, czego wymiernym dowodem były funkcje powierzane mu arbitralnymi decyzjami przedstawicieli tej władzy, w szczególności przez Ministra Sprawiedliwości.

Pan sędzia Stanisław Zdun równocześnie ze zgłoszeniem na wyższe stanowisko sędziowskie – 16 lutego 2018r. – został powołany przez Ministra Sprawiedliwości Zbigniewa Ziobro na funkcję wiceprezesa Sądu Rejonowego dla Warszawy-Woli w Warszawie, a 1 sierpnia 2018r. otrzymał delegację tegoż ministra do orzekania w Sądzie Okręgowym w Warszawie. W tym sądzie, w okresie od 1 lipca 2021r. do 13 czerwca 2022r. sędzia pełnił funkcję Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego. Pan sędzia Stanisław Zdun od 13 maja 2022r. został członkiem niekonstytucyjnej KRS drugiej kadencji, co nastąpiło w wyniku uchwały Sejmu RP z 12 maja 2022r, przy czym od 23 listopada 2023r. pełni funkcję wiceprzewodniczącego Rady. W konkursie do Rady kandydaturę Pana sędziego Stanisława Zduna poparli m. in. P. sędziowie Przemysław Radzik i Michał Lasota, natomiast informację o kandydacie sporządził Pan sędzia Piotr Schab. Sędzia Stanisław Zdun poparł natomiast kandydatury Macieja Nawackiego, Jarosława Dudzicza, Łukasza Piebiaka, Rafała Puchalskiego i Anny Dalkowskiej.

Pan sędzia jest wykładowcą Krajowej Szkoły Sądownictwa i Prokuratury. W 2022r, jako przedstawiciel Ministra Sprawiedliwości, brał udział w pracach Komisji Egzaminacyjnej do przeprowadzenia egzaminu adwokackiego.

Ubiegając się o stanowisko sędziowskie przed nową KRS, Pan sędzia Stanisław Zdun zignorował nie tylko uchwały organów samorządu sędziowskiego korzystając tym samym z tego, że większość doświadczonych sędziów w wadliwych konkursach nie uczestniczyła i nadal nie uczestniczy, ale, co istotniejsze, zignorował przywołane na wstępie orzeczenia sądów krajowych i obu trybunałów europejskich - Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej i Europejskiego Trybunału Praw Człowieka - odnoszące się do prawa do sądu niezależnego, niezawisłego, ustanowionego ustawą. Orzeczenia Trybunałów zostały wydane w następstwie skarg przeciwko Polsce będących konsekwencją przeprowadzanych od 2015r, tzw. reform wymiaru sprawiedliwości, które wprost godzą w europejskie standardy niezależności sądownictwa. Co więcej, Pan sędzia nie tylko uczestniczył w konkursie przez nową KRS, ale sam został członkiem Rady II kadencji, aktywnie popierając innych kandydatów. Tym samym sędzia wziął udział w tworzeniu organu, który nie realizuje swoich konstytucyjnych celów i którego działalność jest głównym źródłem naruszania reguł praworządności w Polsce.

Powołanie na stanowisko sędziowskie w omówionych warunkach, zatem w powiązaniu z przyjęciem funkcji zależnych od Ministra Sprawiedliwości, narusza standardy państwa demokratycznego, w tym zasadę trójpodziału władzy stanowiącą gwarancję niezależności sądownictwa i powoduje, że sąd z udziałem tak powołanego sędziego nie spełnia kryteriów art. 45 ust. 1 Konstytucji i art. 6 Konwencji, tym samym jest nienależycie obsadzony w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 kpk ze skutkami, które przepis ten wprowadza.

W ostatnim wyroku przeciwko RP (z 23 listopada 2023r.), w sprawie 50849/21 Wałęsa p-ko Polsce, Europejski Trybunał Praw Człowieka po raz kolejny stwierdził, że naruszenie przez RP prawa do rzetelnego procesu gwarantowanego w art. 6 ust. 1 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności ma swój początek w powiązanych ze sobą problemach systemowych, dla których punkt wyjścia stanowi wadliwa procedura powoływania sędziów z udziałem KRS utworzonej na mocy ustawy zmieniającej z 2017 roku. ETPC zastosował przy tym procedurę

wyroku pilotażowego wstrzymując rozpoznanie powiązanych spraw pod warunkiem, że rząd niezwłocznie podejmie działania w celu przyjęcia krajowych środków wymaganych do wykonania wyroku. Środki takie dotychczas nie zostały wprowadzone, pozostają na etapie prac legislacyjnych.

Z tych powodów uznałam za niezbędne zgłoszenie zdania odrębnego do wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie w sprawie II AKa 537/22 uznając, że sąd z udziałem tak powołanego sędziego nie zapewnia skutecznej ochrony w dziedzinach objętych prawem UE, co powinno skutkować uchyleniem wyroku na podstawie art. 439 § 1 pkt 2 kpk i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania przez sąd prawidłowo – należycie – obsadzony.

SSA Ewa Gregajtys